

РОЗВИТОК ПРИРОДОЗНАВСТВА ТА ЙОГО СТАНОВЛЕННЯ

Половинка Д.С.
(Полтава, Україна)

За час свого існування людство еволюціонувало від простіших станів до більш складних і удосконалених, і разом із ним пройшло шлях еволюції знання про природу, трансформувавшись у науку. Існує декілька варіантів уявлень про становлення природничої науки. Найпоширеніша точка зору: ця наука виникла в 15-16 столітті, коли з'явилися праці Кеплера, Гюйгенса. Ознаками виступають: розробка математичних моделей об'єктів, емпіричні результати досліdnого рівня.

Першим у розвитку науки про природу був натурфілософський період, період зародження майбутнього природознавства. Другий період характеризується пануванням схоластики і теології в Західній Європі. Третій період називався періодом механічного та метафізичного природознавства. Соціальним стимулом розвитку природознавства стало зростаюче капіталістичне виробництво. Тільки у 17 столітті наука стала розглядатися як спосіб збільшення добробуту населення і забезпечення господарювання людини над природою.

Для розвитку природознавства характерне чергування періодів відносно спокійного, еволюційного розвитку та бурхливого зламу його революційних основ. Еволюційний розвиток усього природознавства та окремих його частин відбувається під час поступового накопичення нових фактів, теоретичних концепцій, у зв'язку з чим відбувається витончення та доробка вже прийнятих раніше теорій, понять та принципів.

Сучасне природознавство втратило притаманну класичному природознавству простоту та зрозумілість. Це відбулося тому, що класичні науки перемістилися в площину, де звичайний життєвий досвід про об'єкта та явища, які оточують, зазвичай відсутній.

Сьогодні природознавство характеризується різким накопиченням нового фактичного матеріалу і виникненням нових дисциплін на межах традиційних. Як наслідок – підвищення ролі теоретичних досліджень, що спрямовують роботу дослідників в області, де знаходження нових явищ більш можливе.

Прикладів предметів вивчення природознавства навколо нас величезна кількість. Відомі викладачі називають сучасне природознавство своєрідним повторенням навчального предмету «Я і природа», який і надалі продовжує викладатися в школі та пояснювати зв'язки між людиною та природою, розкриваючи основні аспекти їхньої взаємодії заради можливості співіснування у навколишньому світі. Поступовість у розвитку природознавства, його ідей та принципів, теорій та понять, методів та прийомів дослідження, забезпечує нерозривність усього пізнання природи як внутрішньо єдиного, цілеспрямованого процесу.

Обумовленість практикою, потребам техніки, промислового виробництва, рівня медицини – це головна рушійна сила, або джерело розвитку природознавства.

Отже, природознавство – невід'ємна й важлива складова духовної культури людства. Знання його сучасних фундаментальних наукових положень, світоглядних ідей є необхідним елементом загальнокультурної підготовки спеціалістів у будь-якій сфері діяльності. Тому вивчення природознавства – важливий фактор для підготовки сучасних кваліфікованих фахівців. Вивчення даної науки необхідно починати з джерел, адже саме вони є основою кожної природничої дисципліни.

Рух науки потрібно порівнювати не з перебудовою старого міста, де старі будинки руйнуються, щоб дати місце новим будівлям, а з безперервною еволюцією зоологічних видів, які з часом розвиваються та складнішають у своїй будові, проте в них завжди можна знову відкрити спостереження минулих століть. Еволюційний розвиток усього природознавства та окремих його частин відбувається під час накопичення нових фактів, теоретичних концепцій у зв'язку з чим відбувається зміна вже прийнятих раніше теорій,

понять та принципів. Роблячи висновок, можна сказати, що дана наука бере свій початок ще з найдавніших епох, проте і зараз лишається найактуальнішою та найбільш потрібною серед інших, адже розкриває взаємозв'язки у природному навколишньому середовищі.

ВИОКРЕМЛЕННЯ ОСНОВНИХ І ДОПОМІЖНИХ ПРОЦЕСІВ ПРОЕКТУ

Потапова А.Є.
(Полтава, Україна)

Науковий керівник – Сас Н.М., доктор педагогічних наук, доцент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені І.А. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Управління будь-якого господарюючого суб'єкту (підприємства, організації, фірми) через проекти здійснюється в багатьох країнах світу і такий підхід уже довів свою здатність істотно підвищувати ефективність управлінських рішень.

Управління проектами – це застосування знань, навичок, інструментів і методів до операцій проекту для задоволення вимог, які висуваються до проекту [1]. Управління проектом виконується з допомогою процесів з використанням спеціальних знань, навичок, інструментів та методів по управлінню проектами, які отримують входи і створюють виходи процесів, тобто управління проектом здійснюється за процесним підходом [3].

Крім того, сама модель системи, за одиницю управління якої береться процес, характеризується динамічною поведінкою і більш гнучким реагуванням на зовнішні і внутрішні зміни. Згідно з ідеями процесного підходу проект є унікальним процесом, що є сукупністю взаємозв'язаних скоординованих підпроцесів [3, 5].

Процеси проекту поділяють на основні, допоміжні процеси та процеси управління. Основні процеси лежать на шляху життєвого (технологічного) циклу продукції або послуги. Допоміжні процеси прямо не контактують з продукцією /послугою і призначені для забезпечення нормального функціонування основних процесів (сервісне обслуговування устаткування, забезпечення енергоресурсами і виробничим середовищем, забезпечення роботи офісу, інформаційна та фінансова підтримка, врахування впливів оточуючого середовища, PR-діяльність і зв'язок із громадськістю тощо). Процеси управління проектами можуть бути поділені на шість основних груп, що реалізують різні функції управління: процеси ініціації; процеси планування; процеси виконання; процеси аналізу; процеси управління; процеси завершення [4].

Управління проектом як процесом передбачає досягнення цілі згідно з визначеними вимогами з врахуванням обмежень за термінами, вартістю і показникам якості [2].

Отже, виокремлення основних, допоміжних та управлінських процесів проекту дозволяє досягати визначених цілей проекту.

Список використаних джерел:

1. Батенко Л.П. Управління проектами [Текст] : навч. посіб. / Л.П. Батенко, О.А. Загородніх, В.В. Ліщинська. – К.: КНЕУ, 2003. – 231 с.
2. Доровской А.В. Принципы и правила Надлежащей производственной практики (GMP). Требования к производственным помещениям и оборудованию [Текст] : учеб. пособие / А.В. Доровской, Е.В. Гладух, А.И. Тихонов. – Х.: НФаУ, 2006. – 214 с.
3. Мазур И.И. Управление проектами [Текст] : учебное пособие / И.И. Мазур, В.Д. Шапиро, Н.Г. Ольдерогге / [под общ. ред. И.И. Мазура]. – М.: Омега-Л, 2004. – 664 с.